

День или два, следъ като така знаменито биха камбанитѣ, Никола, съ малката си детска крачка почти тичаше, хваналъ се за бащината си дѣсница. Музиката свирѣше толкова звучно, до настрѣхване на коситѣ. Знамето се носѣше гордо, а двата му свободни края се развѣваха и често затуляха лицето на снажния знаменосецъ, задъ когото полкътъ въ пѣленъ боенъ съставъ едва си пробиваше пѣтъ. Бащата на Никола водѣше рота, а следъ него войниците бодро маршируваха въ кракъ. Пушкитѣ и гърдитѣ имъ сж обкичени съ китки цвѣтя. Хиляди и хиляди рѣце се протѣгаха отъ страни, и като хвърляха цвѣтя, изпращаха своитѣ близки и познати.

— Татко, татко, — извикаха дветѣ сестри на Никола, махайки своитѣ нѣжни рѣце, а майка имъ, съ спрѣли отъ мъжа гърди, сама не вѣрваше на силитѣ си да понесе последния погледъ на своя съпругъ. Въ очитѣ имъ блѣщукаха едри парливи сълзи... Полкътъ се отправи по шосето за Ямболъ и после после... Сега Никола не можеше да си спомни колко време мина, но бѣше къмъ обѣдъ, майка имъ получи пакетъ, не както преди — писмо отъ баща имъ, а официално писмо, разтвори го, изписка и припадна. Тогава Никола разбра, че баща му падналъ геройски убитъ и погребанъ въ гробищата на Прилепъ.